

Arrest

nr. 259 468 van 23 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 7 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 31 maart 2021.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HINNEKENS die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2020 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet luidt: "§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; [...]

"§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.[...]"

Bij koninklijk besluit van 15 december 2019 werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot deze wet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van een van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl.St. Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116). Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Albanië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek wordt geweigerd (en als kennelijk ongegrond wordt beschouwd). Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen substantiële redenen opgeeft om zijn land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt - rekening houdende met de vereiste voorwaarden om aanspraak te kunnen maken op het statuut van internationale bescherming -, kan zijn verzoek om internationale bescherming geweigerd worden en als kennelijk ongegrond worden beschouwd. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) slechts vaststellen dat verzoeker in casu geen dergelijke elementen bijbrengt. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verzoeker toont geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet aan.

3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de desbetreffende overwegingen weerleggen of ontkrachten nu hij niet verder komt dan het uiten van procedurele kritiek en het bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de desbetreffende bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

3.1. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in casu Albanië. Verzoeker leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

3.2. Waar verzoeker aangeeft te volharden in de door hem afgelegde verklaringen en verwijst naar de door hem bijgebrachte stukken, evenals waar hij het standpunt formuleert dat de overwegingen van de commissaris-generaal niet de kern van zijn relaas raken en niet van aard zijn te doen twifelen aan zijn geloofwaardigheid, voert verzoeker in wezen geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Hij slaagt er met zijn algemeen betoog waarin hij slechts aangeeft het niet eens te zijn, doch geenszins op concrete wijze ingaat op de gemotiveerde vaststellingen, niet in om concrete en dienstige argumenten bij te brengen die hieraan afbreuk doen.

Verzoeker betoogt verder dat hij ook aannemelijk heeft gemaakt waarom hij geen beroep kon doen op bescherming door de nationale autoriteiten. Hij viseert hiermee de vaststelling van de commissaris-generaal dat indien zich in de toekomst toch eventuele ernstige veiligheidsincidenten zouden voordoen, met A. of andere burgers, verzoeker dan nog niet aannemelijk heeft gemaakt dat verzoeker en zijn dochters in dat geval geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/ of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor hen sprake zou zijn van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De Raad wijst er samen met de commissaris-generaal op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een verzoeker moet aannemelijk maken dat hij alle redelijk van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen in casu niet het geval is.

De commissaris-generaal stelt met verwijzing naar de verklaringen van verzoeker vast dat verzoeker nooit een beroep heeft gedaan op de politie voor zijn problemen met A. C. en de commissaris-generaal motiveert op goede gronden dat verzoeker geenszins in concreto aantoont dat hij niet zou kunnen rekenen op de hulp van de autoriteiten in Albanië in geval van problemen met A. J. Zoals de commissaris-generaal eveneens aangeeft, benadrukt de Raad dat de bedoeling van het indienen van een klacht er precies in bestaat bescherming te verkrijgen tegen zijn belager(s) en eventuele verdere

problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden.

Door thans in het verzoekschrift te stellen dat hij meermaals geconfronteerd werd met de onmogelijkheid om effectief een klacht neer te leggen of een rechtsmiddel aan te wenden en hieraan toe te voegen dat van hem niet kan worden verwacht dat hij alle politiekantoren in Albanië zou aflopen, te meer daar de andere politiekantoren dan dit in Shkodër niet over enige territoriale bevoegdheid zouden beschikkingen, kan verzoeker volgende pertinente motieven niet onderuit halen:

“Uit het feit dat u zich in het verleden onvoldoende geholpen voelde door de autoriteiten – u probeerde tevergeefs een klacht in te dienen tegen de burgemeester in het kader van een grondconflict (CGVS, p. 16, 18) – kan niet afgeleid worden dat u in de toekomst niet kan rekenen op de hulp van de autoriteiten. Het gaat immers om slechts één voorval waarbij u geenszins alle mogelijkheden om bescherming te krijgen heeft uitgeput (CGVS, 16, 19). Hoewel u meent dat de burgemeester door corruptie de weg om naar uw huis te gaan blokkeerde, informeerde u zich niet bij een advocaat wat u kon doen (CGVS, p. 19). U wendde zich slechts éénmaal tot de politie van Shkodër, maar ging niet naar een ander politiekantoor (CGVS, p. 19). U kaartte niet aan dat de politie u onvoldoende hielp en deed geen beroep op de hogere autoriteiten of de ombudsman. Nochtans blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. (...)”

Verzoeker komt niet verder dan het voeren van een algemeen betoog met algemene verwijzingen naar corruptie. Verzoeker kan zich hier echter niet achter verschuilen. Het algemene betoog in het verzoekschrift dat effectieve bescherming zou ontbreken, berust hoe dan ook niet op meerdere ernstige persoonlijke pogingen om nationale bescherming vanwege de Albanese autoriteiten te (trachten te) bekomen voor de problemen aangehaald in het kader van het huidige verzoek. Verzoeker slaagt er niet in met concrete en valabele elementen aan te tonen dat die informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoeker zegt te vrezen. Verzoeker toont niet in concreto aan en maakt aldus geenszins aannemelijk dat het hem, gelet ook op de vaststellingen in de bestreden beslissing die op generlei wijze worden ontkracht of weerlegd, met betrekking tot zijn in onderhavig verzoek verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbeert. De verwijzing naar algemene informatie volstaat niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X). De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

3.3. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop

in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen versnelde procedure meer kon toepassen aangezien niet binnen de 15 dagen een beslissing werd genomen. Voor het overige verwijst de verzoekende partij naar haar verzoekschrift.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) herneemt in het licht van voormeld betoog van de verzoekende partij omtrent het toepassen van de versnelde procedure volgende gronden van voormelde beschikking:

“3.1. In zijn verzoekschrift hekelt verzoeker vooreerst dat de commissaris-generaal de termijn van vijftien werkdagen zoals bepaald in artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd.

De Raad wijst erop dat de Vreemdelingenwet geen sanctie voorziet indien de in voormelde bepaling vermelde termijn van 15 werkdagen werd overschreden. Het overschrijden van die termijn heeft louter tot gevolg dat de in artikel 39/57, § 1 van de Vreemdelingenwet vermelde beroepstermijn in casu, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker lijkt voor te houden, geen 10 dagen betreft, doch (tot) 30 dagen (wordt verlengd). Het brengt echter geen bevoegdheidsverlies met zich mee. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd in zoverre hij thans meent dat de overschrijding van de termijn van vijftien werkdagen het Commissariaat-generaal belet (om nog langer) een versnelde procedure voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming toe te passen (cf. Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, 110-116). Nergens blijkt uit artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet of uit enig ander wetsartikel dat de commissaris-generaal bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om het verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van het verzoek. Het overschrijden van voormelde termijn heeft evenmin tot gevolg dat niet langer meer zou kunnen worden vastgesteld dat verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet, in casu Albanië. Verzoeker leidt uit een samenlezen van de bepalingen in artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet ten onrechte af dat het gegeven dat de termijn van vijftien werkdagen werd overschreden tot gevolg zou hebben dat er geen versnelde procedure (meer) mag worden gevolgd en dat het verzoek om internationale bescherming niet (meer) kennelijk ongegrond mag worden bevonden.

Het feit dat de bestreden beslissing vermeldt dat een “versnelde” procedure werd toegepast in dit dossier en dat het verzoek als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, neemt bovendien niet weg dat aan de beslissing een volledig en ten gronde onderzoek is voorafgegaan. In dit kader kan er nog op worden gewezen dat “volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het

verloop van de asielprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen” (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54K2548001, 112-113, 116).”

Uit het voorgaande blijkt dan ook dat de verzoekende partij in wezen verwijst naar elementen die zij reeds in haar verzoekschrift naar voren heeft gebracht en waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Door te herhalen en door voor het overige te verwijzen naar haar verzoekschrift zonder dat zij daadwerkelijk haar concrete opmerkingen aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond formuleert, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat de verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS